

தேவையம்

அல்பார்ட் என். மார்டின்

சீர்திருத்த வெளியீடுகள்

தேவபயம்

அல்பர்ட் என். மார்டின்
முதல் பதிப்பு: ஆகஸ்டு 2018

சீர்திருத்த வெளியீடுகள்
6/87 காமராஜர் தெரு,
திருவள்ளூர் நகர்,
அயனாவரம்,
சென்னை 600023.
தமிழ்நாடு, இந்தியா.
தொலைபேசி: 9445671113
ஈமெயில்: msjamesin@gmail.com

கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கியங்கள் குறித்த
மேலதிக தகவல்களுக்கு www.biblelamp.org
வலைப்புவைப் பார்க்கவும்.

முகவுரை

அல்பர்ட் என். மார்டின் (Albert N. Martin) அவர்களின் இந்த நூல் ஆங்கிலத்தில் முதன் முதலாக மிச்சிகனிலுள்ள சீர்திருத்த ஹெரிட்டேஜ் புத்தக நிலையத்தாரால் (Reformation Heritage Books) வெளியிடப்பட்டது. அவர்களுடைய அனுமதியோடு இப்போது முதன் முறையாக தமிழில் சீர்திருத்த வெளியீடுகளால் வெளியிடப்படுகிறது. 'போதகர் மார்டின்' என்று, அவரை நன்கறிந்தவர்களெல்லாம் அன்போடு அழைக்கின்ற அல்பர்ட் என். மார்டின் தேவபயத்தைப்பற்றி வேதபூர்வமாகவும், தெளிவாகவும் இந்நூலில் விளக்கியிருக்கிறார். தமிழில் இப்படியொரு நூல் இருக்கின்றதா என்பதே சந்தேகம். இன்று கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியிலும், திருச்சபைகள் மத்தியிலும் அருகிக் காணப்படும் அரும்பொருளாக இருப்பது தேவபயமே. எது இருந்தாலும் தேவபயமில்லாமல் இருந்தால் அந்த இருதயத்தில் கர்த்தர் இருக்கின்றாரா என்பது சந்தேகமே. இந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழினத்துக்கு மிகவும் அவசியமான, இன்றியமையாத ஒரு வேதபோதனையை இந்நூலின் மூலம் அல்பர்ட் என். மார்டின் வழங்கியிருக்கிறார்.

நூலின் கருப்பொருளை ஆசிரியர் வேதஆதாரங்களைப் பழைய புதிய ஏற்பாடுகளிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக அள்ளி அள்ளித்தந்து விளக்கியிருக்கிறார். நூலைத் தொடர்ந்து வாசிக்கும்போது ஆணித்தரமான ஆசிரியரின் வாதங்களை ஆராய்ந்து சிந்திக்கும் இருதயங்கள் அவற்றால் பாதிப்படையாமல் இருக்கமுடியாது. இந்தப் போதனைகள் எப்படி அநேகருடைய இருதயங்களை, அவை முதன் முறையாக பிரசங்கங்களின் மூலம் கொடுக்கப்பட்டபோது பாதித்து மனந்திரும்புதலை

ஏற்படுத்தியதோ அதேபோல இந்நூலின் மூலம் வாசிக்கின்ற ஒவ்வொரு இருதயத்திலும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பது என் விருப்பமும் ஜெபமுமாகும்.

ஆங்கில மூலத்தை அருமையாகத் தமிழில் வடித்துத் தந்திருக்கிறார் சீர்திருத்த வெளியீடுகளின் நிர்வாகியான ஜேம்ஸ். இந்நூலை சிறப்பாக அழகான அட்டைப் படத்தோடு வடிவமைத்துத் தந்திருப்பவரும் அவரே. பலநூற்றுக்கணக்கான இருதயங்களில் ஆவிக்குரிய விழிப்புணர்வையும், ஆத்தும் விருத்தியையும் இந்நூலைப்பயன்படுத்தி பரிசுத்த ஆவியானவர் உண்டாக்க வேண்டும். நூலைப் பெற்று வாசித்துப் பயனடைகிறவர்கள் இன்னொன்றை வாங்கி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கோ நண்பர்களுக்கோ கொடுப்பீர்களானால் அவர்களுக்கு நீங்கள் செய்கிற ஆத்துமக் கடமையாக அது அமையும்.

ஏற்கனவே அல்பர்ட் என். மார்டினின் சில ஆக்கங்களை சீர்திருத்த வெளியீடுகள் வெளியிட்டிருக்கின்றது; வாசகர்களும் வாசித்துப் பயனடைந்திருக்கிறார்கள். இந்நூல் தமிழில் வரவேண்டும் என்ற வாஞ்சையோடு அதற்கான அனுமதியைப் பெற்றுத்தர வேண்டும் என்று நான் ஆசிரியரைக் கேட்டபோது உடனடியாகத் தேவையானதைச் செய்து தந்த அவருக்கு என்னுடைய அன்பு கலந்த நன்றிகள். போதகர் மார்டினை நான் முப்பத்தைந்து வருடங்களாக அறிந்திருக்கிறேன்; அவருடைய பிரசங்கங்கள், இறையியல் விரிவுரைகளை நேரில் கேட்டுப் பயனடைந்திருக்கிறேன். நல்ல நண்பர் என்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு ஆத்தும ஆலோசனைகளை அவரிடமிருந்து கேட்டுப்பெற்றிருக்கிறேன். போதகர்களுக்கெல்லாம் போதகராக இருக்கும் சிறப்பான ஆவிக்குரிய ஈவுகளைக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியரின் இந்நூல் தமிழ் கிறிஸ்தவ சமுதாயத்தில் சத்திய ஒளிவீசி மெய்யான தேவபயமேற்பட வழிசெய்ய ஆவியானவர் பெரிதும் கிருபை பாராட்டுவாராக.

ஆர். பாலா,

ஆக்லாந்து, நியூசிலாந்து

சீர்திருத்த வெளியீடுகள், சென்னை

பொருளடக்கம்

1. வேதம் விளக்கும் தேவபயம்7
2. தேவபயம்: சொற்பொருள் விளக்கம்..... 31
3. தேவபயத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள் 73
4. தேவபயத்தின் பிறப்பிடம்..... 113
5. தேவபயத்திற்கும் நம்முடைய செயல்களுக்குமான
தொடர்பு..... 141
6. தேவபயத்தை நம்மில் தக்கவைப்பதும்
அதிகரிப்பதும் எப்படி? 175
7. வாசகர்களுக்கான இறுதி வார்த்தை 209

வேதம் விளக்கும் தேவபயம்

வேதாகமத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் முக்கியமான கருப்பொருளாக இருக்கிறது தேவபயம். நம்முடைய ஆவிக்குரிய முற்பிதாக்களின் சிந்தனைகளிலும் பிரசங்கங்களிலும் இந்த விஷயமே அதிக முக்கியத்துவம் கொண்டதாக இருந்தது. ஒருவன் மெய்யான தேவபக்தியுள்ளவன் என்பதை விளக்குவதற்கு, நம்முடைய ஆவிக்குரிய முற்பிதாக்கள் “கடவுளுக்கு பயப்படும் மனிதன்” என்றே அவனைப் பெரும்பாலும் அழைத்தார்கள். இந்தப்பதம் எதைப் பிரதிபலிக்கிறதென்றால், தேவபயமுள்ள எந்தவொரு மனிதனும், தன் ஆத்துமாவிலுள்ள தேவபக்தியை வெளிப்படுத்துவது, தன்னிலுள்ள தேவபயமே என்பதை உணர்ந்தவனாக இருப்பான். சரீரத்திலிருந்து ஆவியை எடுத்துவிட்டால், கொஞ்ச நாட்களில் மிஞ்சுவது வெறும் நாற்றமெடுக்கும் பிணமே. தேவபக்தியிலிருந்து தேவபயத்தை எடுத்துவிட்டால், பரிசேயத்தனமும், வெறும் பக்தியும், மாய்மாலமுந்தான் நாற்றமெடுக்கும் பிணத்தைப் போல மிஞ்சும்.

வேதப் போதனைகளில் தேவபயத்தின் ஆதிக்கத்தை இப்போது கவனிப்போம். வேதத்தில் தேவபயமே ஆதிக்கம் செலுத்தும் போதனை என்ற முடிவுக்கு வர நிச்சயமாக ஒருவருக்கு அதிக படிப்பு தேவையில்லை. உண்மையில், ஒரு நல்ல ஓத்தவாக்கிய அகராதியைப் பயன்படுத்தினாலே நான் இப்போது உங்கள் முன் வைக்கிற பாடத்தின் முக்கியத்துவத்தை நீங்கள் கண்டறியலாம். அந்த ஓத்தவாக்கிய அகராதியில் “பயம்” என்ற வார்த்தையைப் பார்த்தீர்களானால், தேவபயத்தைக்

குறிப்பிடும் கிட்டத்தட்ட 150 முதல் 175 வரையுள்ள குறிப்புகளை நீங்கள் கவனிக்கலாம். இந்தக் குறிப்புகளோடு, தேவபயத்தை விளக்கும் ஏனைய வேதப்பகுதிகளையும் சேர்த்துப் பார்த்தால், நிச்சயமாக தேவபயத்தைக் குறிப்பிடும் மேலும் நூற்றுக்கணக்கான குறிப்புகளை நீங்கள் பார்ப்பீர்கள். ஆனால் ஆச்சரியம் என்னவென்றால், பழைய புதிய ஏற்பாடுகளில் இந்தளவுக்கு ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு போதனை இந்நாட்களில் பெரிதும் மறக்கடிக்கப்பட்டு அல்லது அசட்டை செய்யப்பட்டிருப்பதுதான். இந்தப் போதனையின் ஆதிக்கத்தை நீங்கள் அறிந்துகொண்ட பிறகு, தேவபயத்தைப் பற்றிய வெறும் அறிவோடு இருந்துவிடமாட்டீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். நான் கடவுளையும் வேத சத்தியங்களையும் நேசிக்கிறேன் என்று ஒருவன் உரிமை பாராட்டிக்கொண்டு, வேதம் முழுவதும் இந்தளவுக்கு முக்கியத்துவமளித்து விளக்கப்பட்டுள்ள ஒரு போதனையைப் பற்றி அக்கறையில்லாமல் இருக்க முடியாது.

பழைய ஏற்பாட்டில் தேவபயம்

முதலாவதாக, தேவபயத்தைப் பற்றி பழைய ஏற்பாடு என்ன சொல்லுகிறது என்று பார்ப்போம்.

நியாயப்பிரமாணங்களில் தேவபயம்

வேதாகமத்தில் தேவபயத்தின் ஆதிக்கம் என்று சொல்லுகிற போது, ஆதியாகமம் 31வது அதிகாரம் வேதத்திலுள்ள எல்லாப் பகுதிகளிலும் மிகவும் முக்கியமான பகுதியாக இருக்கிறது. இங்கே முற்பிதாவாகிய யாக்கோபு, “என் பிதாவின் தேவனாகிய ஆபிரகாமின் தேவனும் ஈசாக்கின் பயபக்திக்குரியவரும் என்னோடிராமற்போனால், நீர் இப்பொழுது என்னை வெறுமையாய் அனுப்பிவிட்டிருப்பீர்; தேவன் என் சிறுமையையும் என் கைப்பிரயாசத்தையும் பார்த்து, நேற்று ராத்திரி உம்மைக் கடிந்துகொண்டார்” என்றார் (வசனம் 42). முழு வேதத்திலும் கடவுளின் பெயர் அவருடைய குணாதிசயத்தை வெளிப்படுத்துவதாயிருக்கிறது. இங்கு அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு பெயர்

“ஈசாக்கின் பயபக்திக்குரியவர்” என்பதாகும். நாம் கடவுளை சரியாக தெரிந்துவைத்திருப்போமானால், அவர் தன்னை ஈசாக்கின் பயபக்திக்குரியவர் என்று அழைத்து தன்னுடைய குணாதிசயத்தை வெளிப்படுத்தியிருப்பதனால் நாம் அவரைப் பற்றிய மெய்யான வேதப்பூர்வமான பயத்தோடு அவரை நாடுகிறவர்களாக இருப்போம். கடவுளைப் பற்றிய அறிவும், அவருடைய வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள சித்தத்தைப் பற்றிய புரிந்துகொள்ளுதலும், அவரைப் பற்றி ஈசாக்கு கொண்டிருந்த பயத்திற்கு நேராக என்னை வழிநடத்தாவிட்டால், நான் சரியான வகையில் கடவுளை அறிந்திருக்கவில்லை என்றுதான் அர்த்தம்.

யாத்திராகமம் 18ல், மோசே தனி மனிதனாக இஸ்ரவேல் மக்களை நிர்வகித்து வந்ததைப் பற்றிய பிரச்சனை பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. அவர் அங்கு இஸ்ரவேலின் அநேக வழக்குகளுக்கு முதிர்ச்சியான மனதோடு நியாயஞ் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். மோசே இதைத் தனி மனிதனாய் செய்ய முடியாதென்றும் அதற்குத் தகுதியான சிலரை தன்னோடு இந்தக் காரியங்களுக்காக சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவருடைய மாமனாகிய எத்திரோ ஆலோசனை சொன்னார். இந்த நியாயஞ் சொல்லும் பொறுப்பை ஏற்பதற்கான தகுதியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறபோது, வசனம் 21ல், “ஜனங்கள் எல்லாருக்குள்ளும் தேவனுக்குப் பயந்தவர்களும் உண்மையுள்ளவர்களும் பொருளாசையை வெறுக்கிறவர்களுமான திறமையுள்ள மனிதரைத் தெரிந்துகொண்டு, அவர்களை ஆயிரம்பேருக்கு அதிபதிகளாகவும், நூறுபேருக்கு அதிபதிகளாகவும், ஐம்பதுபேருக்கு அதிபதிகளாகவும், பத்துப்பேருக்கு அதிபதிகளாகவும் ஏற்படுத்தும்” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. வலிமைமிக்க இஸ்ரவேல் நாட்டில் நியாயஞ் செய்யும் நிர்வாகிகளுக்கான தகுதிகள் எல்லாவற்றையும் பட்டியலிட்டபோது அவர்கள் தேவபயமிக்கவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதே அவற்றில் உச்சகட்ட முக்கியத்துவம் வாய்ந்த குணாதிசயமாகக் கருதப்பட்டது. அவர்களிடம் வேறு எந்தத் தகுதி இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், முதன்மையான குணாதிசயமாகிய தேவபயம் இல்லாவிட்டால், அவர்கள் இஸ்ரவேல் நாட்டில் நியாயம் விசாரித்து பிரச்சனைகளைத்

தீர்க்கின்ற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அந்தப் பொறுப்பிற்கு தகுதியற்றவர்களாகிவிடுவார்கள்.

உபாகமம் 4ல், கடவுள் தம்முடைய கட்டளைகளையும் நியாயங்களையும் கொடுக்கும்படி ஏன் அவர்களைத் தெரிந்தெடுத்தார் என்பதை இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு மோசே விளக்குகிறார். அவர்களுக்கான கடவுளுடைய வார்த்தையை மறக்க வேண்டாம் என்று சொல்லி மோசே அவர்களை அந்நாட்டினரைப் பின்வருமாறு அறிவுறுத்துகிறார், “அவர்கள் பூமியில் உயிரோடிருக்கும் நாளெல்லாம் எனக்குப் பயந்திருக்கும்படி அவைகளைக் கற்றுக்கொண்டு, தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் போதிக்கக்கூடியவர்கள் என்று சொல்லிய நாளில்” என்கிறது 12ம் வசனம். இந்தப் பகுதியில், கடவுள் தம்முடைய வார்த்தைகளை இஸ்ரவேலருக்கு தெரியப்படுத்தியதன் முக்கிய நோக்கம் என்னவென்றால், அவர்கள் தேவனுக்கு பயப்படுதல் என்றால் என்ன என்பதைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே.

இஸ்ரவேல் நாடு பெற்றிருந்த சிறப்புரிமைகளைப் பவுல் புதிய ஏற்பாட்டில் பட்டியலிட்டுக் காட்டியபோது, “இப்படியானால், யூதனுடைய மேன்மை என்ன? விருத்தசேதனத்தினாலே பிரயோஜனம் என்ன? அது எவ்விதத்திலும் மிகுதியாயிருக்கிறது; தேவனுடைய வாக்கியங்கள் அவர்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டது விசேஷித்த மேன்மையாமே” (ரோமர் 3.1-2) என்று உறுதியாகச் சொல்லுகிறார். கடவுளுடைய வார்த்தைகள் அவர்களுக்கு செந்தமானவைகளாக இருப்பதே இஸ்ரவேலரின் விசேஷித்த ஆசீர்வாதமாக இருக்குமானால், தமக்கு பயப்படுவதை அவர்கள் கற்றுக்கொள்ளவே அவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுத்திருக்கிறேன் என்று கடவுள் தாமே சொல்லியிருப்பதனால், மோசேயின் வெளிப்படுத்தல்களின் ஒட்டுமொத்தத் தொகுப்பாகவும், உட்கருத்தாகவும் இருப்பது தேவபயமே.

யோபுவில் தேவபயம்

தமக்கு பயப்படும் பயத்தை கடவுள் இஸ்ரவேல் தேசத்திற்கு கற்றுத்தந்த நடவடிக்கையை இதுவரை நாம் பார்த்தோம். இப்போது, யோபுவின் புத்தகத்தில், தனியொரு விசுவாசியுடனான

அவருடைய செயல்பாடுகளை குறித்துப் பார்க்கப் போகிறோம். பரிசேயர்கள், தங்களுடைய சொந்த நடவடிக்கைகளினாலேயே தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்றதாக பெருமையாக சொல்லிக்கொண்டதுபோல் அல்லாமல் கடவுளே யோபுவின் வாழ்க்கையைப் பற்றி பெருமிதம்கொள்ளுகிறார். யோபுவின் புத்தகம் இப்படியாகத் துவங்குகிறது, “ஊதஸ் தேசத்திலே யோபு என்னும் பேர் கொண்ட ஒரு மனுஷன் இருந்தான்; அந்த மனுஷன் உத்தமனும் சன்மார்க்கனும், தேவனுக்குப் பயந்து, பொல்லாப்புக்கு விலகுகிறவனுமாயிருந்தான்.” இதில் “உத்தமனும் சன்மார்க்கனும்” என்கிற வார்த்தைகள் யோபுவின் வாழ்க்கையில் வெளிப்புறமாக கவனிக்கக்கூடிய காரியங்களை விளக்குகின்றன. எனினும், கடவுள் இவ்விதமான யோபுவின் வாழ்க்கை முறைக்குக் காரணமான அவனுடைய உள்ளான மனதின் நிலையை விளக்குகிறார். யோபு “தேவனுக்கு பயந்தவன்” என்பதே அது. யோபுவின் வாழ்க்கையிலிருந்த இந்தவிதமான வெளிப்புறமான அம்சங்களும், உட்புறமான நிலையும் மறுபடியுமாக 8வது வசனத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, “கர்த்தர் சாத்தானை நோக்கி: என் தாசனாகிய யோபுவின்மேல் கவனம் வைத்தாயோ? உத்தமனும் சன்மார்க்கனும், தேவனுக்குப் பயந்து, பொல்லாப்புக்கு விலகுகிறவனுமாகிய அவனைப்போலப் பூமியில் ஒருவனும் இல்லை என்றார்.” இந்த உட்புறமான, தன் ஆண்டவர் மீது யோபுவுக்கிருந்த பயமே அவனுடைய வெளிப்புறமான பக்திக்கான காரணம். 9வது வசனத்தில் வாசிக்கிறோம், “அதற்குச் சாத்தான் கர்த்தருக்குப் பிரதியுத்தரமாக: யோபு விருதாவாகவா தேவனுக்குப் பயந்து நடக்கிறான்?” சாத்தான் சொல்லுகிறான், கடவுளே உம்முடைய நாமத்தின் மீதுள்ள பயமே யோபுவின் பக்திக்கான காரணம் என்று நினைக்கிறீர், ஆனால் யோபு உம்மை வழிபடுவதற்கு வேறு ஒரு முக்கியமான சுயநலம் கொண்ட காரணமிருக்கிறது என்கிறான். ஆனால் யோபுவின் முழுமையான சரித்திரம், கடவுள் யோபுவைப் பற்றி சொன்ன வார்த்தைகளின் உண்மையை நமக்கு உறுதிப்படுத்துகிறது. பாருங்கள், யோபுவின் பக்தியினுடைய சாராம்சமும், மெய் பக்தியைப் பற்றிய கடவுளுடைய மதிப்பீடும், தேவபயத்தையே சுற்றிச்சுற்றி வருகிறது.

சங்கீதங்களில் தேவபயம்

பழைய ஏற்பாட்டில் தேவபயமே மையப்போதனையாக இருப்பதை நாம் பார்த்து வருகிறோம். இப்போது சங்கீதப் புத்தகத்தைப் பார்க்கலாம். இதில் நாம் தேவபயத்தைப் பற்றிய அநேக குறிப்புகளைப் பார்க்கலாம். சங்கீதம் 2ல், கடவுள் தம்முடைய குமாரனை, மேசியாவின் பணிக்கான அரியனையில் அவரை அமர்த்தி, அங்கிருந்து கிருபையையும் நியாயத்தீர்ப்பையும் அவர் செயல்படுத்துவதாகிய தம்முடைய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அந்த நோக்கத்தை அறிவித்துவிட்டு, கடவுள் கீழ்வரும் கட்டளையைத் தருகிறார்,

“இப்போதும் ராஜாக்களே, உணர்வடையுங்கள், பூமியின் நியாயாதிபதிகளே, எச்சரிக்கையாயிருங்கள். பயத்துடனே கர்த்தரைச் சேவியுங்கள், நடுக்கத்துடனே களிகூருங்கள்.”
(சங்கீதம் 2.10-11)

கடவுள் சொல்லுகிறார், “பயத்துடனே கர்த்தரை சேவியுங்கள்.” அதாவது, “என் குமாரனைப் பற்றி நான் சொல்லிய கூற்றும் அவருக்கு நான் நிர்ணயித்திருக்கிற முக்கியமான இடமும் எதைக் காட்டுகிறதென்றால், அவருக்கு நீங்கள் கொடுக்க வேண்டிய ஒரே மறுமொழி, தேவபயத்துடன் அவரைத் தொழுதுகொள்ளுவது மட்டுந்தான்.” அப்படியானால், கிறிஸ்துவைப் பற்றிய நம்முடைய பார்வையும் பிதாவினுடைய ஆணையின்படியான அவருடைய உயர்த்துதலும் தேவபயத்துடன் அவருக்கு ஆராதனை செய்யும்படி நம்மைத் தூண்டாவிட்டால், பிதாவினுடைய ஆணையின்படியான அவருடைய குமாரனின் உயர்த்துதலை நாம் சரியாக விளங்கிக்கொள்ளவும் இல்லை, அதற்கேற்ற பதில் நடவடிக்கையை செய்யவும் இல்லை என்றே அர்த்தமாகும்.

சங்கீதம் 67 கடவுளுடைய இரட்சிக்கும் இரக்கத்தை பூமியின் கடைசிபரியந்தமும் அறிவிக்கும் அவருடைய நோக்கத்தைக் காட்டும் சிறப்பான நற்செய்தி சங்கீதங்களில் ஒன்று. இந்த சங்கீதக்காரன், தனக்கும், கடவுளுடைய உடன்படிக்கையின் மக்களுக்கும் இரக்கத்தைக் காண்பிக்கும்படி கடவுளிடம் கெஞ்சுகிறார், “தேவரீர் எங்களுக்கு இரங்கி, எங்களை ஆசீர்வதித்து,

உம்முடைய முகத்தை எங்கள்மேல் பிரகாசிக்கப்பண்ணும்” (சங்கீதம் 67:2). பூமியிலுள்ள தேசங்களுக்கு அறிவிக்கப்படும் கடவுளுடைய இரட்சிக்கும் செய்தியின் முடிவு என்ன? 7வது வசனத்தில் அதற்கான பதிலைப் பார்க்கலாம், “தேவன் எங்களை ஆசீர்வதிப்பார்; பூமியின் எல்லைகளெல்லாம் அவருக்குப் பயந்திருக்கும்.” வேறுவிதமாக சொல்லுவதானால், கடவுளுடைய உடன்படிக்கையின் மக்களின் மூலமாக அவர் சொல்லும் நற்செய்தியின் ஒட்டுமொத்த நோக்கமே தேசங்களுக்குத் தேவபயத்தைப் போதிப்பதே. இது கடவுளுடைய இரட்சிப்பைப் பற்றிய நம்முடைய அனுபவத்திலும் புரிதலிலும், தேவபயம் எவ்வளவு முக்கியமான அம்சமாக இருக்கிறது என்பதை நமக்குக் காட்டுகிறதில்லையா? கடவுள் தம்முடைய மக்களை ஆசீர்வதிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார், அதன் மூலம் அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு அவ்வாசீர்வாதத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதற்காக அவர் அப்படிச் செய்கிறார். அவர் தம்முடைய நோக்கத்தை இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார், “தேவன் எங்களை ஆசீர்வதிப்பார்; பூமியின் எல்லைகளெல்லாம் அவருக்குப் பயந்திருக்கும்” (வசனம் 7).

சங்கீதம் 103ல் தேவபயத்தைப் பற்றிய அநேக குறிப்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒரு பொதுவான அம்சமும் இருக்கிறது. அங்கு தேவபயம் கடவுளுடைய உண்மையான மனிதர்களுடைய தவிர்க்க முடியாத பண்பாக அடையாளங் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சங்கீதக்காரன், கடவுளுடைய உண்மையான மக்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு இந்தவிதமான பின்வரும் வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார், “அவருக்கு பயப்படுகிறவர்கள்”. 11வது வசனத்தைக் கவனியுங்கள், “பூமிக்கு வானம் எவ்வளவு உயரமாயிருக்கிறதோ, அவருக்குப் பயப்படுகிறவர்கள்மேல் அவருடைய கிருபையும் அவ்வளவு பெரிதாயிருக்கிறது.” அவருடைய கிருபை எல்லோர் மேலும் இருக்கிறது என்று இவ்வசனம் சொல்லுகிறதா? இல்லை. கடவுளுடைய மீட்கும் அன்பு என்பது எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் எல்லா மனிதர்களையும் உள்ளடக்கும் ஒருவித பொதுவான மற்றும் மனிதாபிமானத்தின் அன்பு என்று சொல்லுவது பரிசுத்த வேதாகமத்தின் போதனை அல்ல. சங்கீதக்காரன்,

“அவருடைய கிருபை அவருக்குப் பயப்படுகிறவர்கள்மேல் இருக்கிறது” என்கிறார். அவருடைய சிறப்பான அன்பு அவருடைய மக்கள் மீது இருக்கிறது. அவருடைய மக்கள் யார்? அவருக்கு பயப்படுகிறவர்களே. அவர்மேல் பயமில்லாவிட்டால், அவருடைய தொடர்ச்சியான இரக்கம் அவர்களுக்குக் கிடையாது. 13வது வசனம் இதை வலியுறுத்துகிறது, “தகப்பன் தன் பிள்ளைகளுக்கு இரங்குகிறதுபோல, கர்த்தர் தமக்குப் பயந்தவர்களுக்கு இரங்குகிறார்.” கடவுளுடைய பிள்ளைகள் என்பதும் அவருக்குப் பயந்தவர்கள் என்பதும் ஒன்றையே குறிப்பிடுகிறது. இதன்படி, என்னில் தேவபயம் இல்லாவிட்டால், நான் கடவுளுடைய மீட்கும் அன்பின் கீழ் இருக்கிறேன் என்று உரிமைபாராட்ட முடியாது (வசனம் 11), அவருடைய பிள்ளை என்றும் உரிமைபாராட்ட முடியாது (வசனங்கள் 13, 17). தேவபயமாகிய இந்தப் பண்பை தங்களுடைய வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் கொண்டிருக்கிறவர்களே தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்று சங்கீதக்காரன் கருதுகிறார்.

சாலொமோனின் எழுத்துக்களில் தேவபயம்

தேவபயத்தைப் பற்றிய வேதப்பகுதிகளில் நீதிமொழிகள் 1 இன்னுமொரு முக்கியமான வேதப்பகுதி, குறிப்பாக 7வது வசனம். முதல் 6 வசனங்களில், சாலொமோன், நீதிமொழிகள் புத்தகத்தை, பலதரப்பட்ட நோக்கங்கள் கொண்ட ஞானமுள்ள ஆலோசனைகள் நிரம்பிய புத்தகமாக அறிமுகப்படுத்துகிறார். பிறகு, அந்த அறிவையும் ஞானத்தையும் அடைவதற்கான வழிமுறைகளை வகுத்துக்காட்டத் தொடங்குகிறபோது, தனது உரையின் ஆரம்பமாக இந்த வாக்கியத்தை முன்வைக்கிறார், “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்; மூடர் ஞானத்தையும் போதகத்தையும் அசட்டைபண்ணுகிறார்கள்” (வசனம் 7). வேறுவிதமாக சொல்லுவதானால், தேவபயத்தைக் கற்பதென்பது, “அ, ஆ, இ, ஈ”யிலிருந்து ஆரம்பித்துப் பிறகு ஏனைய எழுத்துக்களையும் கற்பது போன்றது மட்டும் அல்ல. தேவபயத்தைக் கற்பதென்பது ஆரம்பத்தில் “அம்மா” என்ற வார்த்தையை எழுத்துக்கூட்டி உச்சரித்து, அதற்குப்பிறகு நீண்ட

வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் திறனை வளர்ப்பது போன்றதும்ல்ல; மாறாக, தேவபயமென்பது மையப்பகுதியாக இருக்கிறது. எப்படி தமிழில் உயிர் எழுத்துக்கள் ஆரம்பக் கல்வியோடு நின்றுவிடாமல், தொடர்ச்சியாக நாம் கற்கும் அனைத்திற்கும் மையப்பகுதியாக இருக்கின்றனவோ அதுபோலவே தேவபயமும் நம் வாழ்க்கையின் மையப்பகுதியாக இருக்கிறது. அதாவது, ஒரு மனிதன் இயற்பியல் (Physics) சம்மந்தமான மிகச் சிக்கலான ஒரு புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது, ஆரம்பக் கல்வியாகத் தான் படித்த எண்களையும் எழுத்துக்களையுமே சார்ந்திருக்கிறான். போகப்போக இயற்பியல் புத்தகத்தில் அந்த எண்களும் எழுத்துக்களும் சிக்கலான முறையில் வகைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். அவன் இயற்பியல் வல்லுனரான பின்னரும், 4 அல்லது 5 வயதில் தான் படித்த அதே எண்களோடும் எழுத்துக்களோடுந்தான் அவன் பணிபுரிந்துகொண்டிருக்கிறான். அதேவிதமாகவே, தேவபயமும் ஞானத்தின் மையப்பகுதியாக இருக்கிறது. அது ஞானத்தின் ஆரம்பமாக மட்டுமல்லாமல், பரலோக ஞானத்தின் பாதையின் அனைத்து நிலையிலும் ஊடுருவிச் செல்லுவதாக இருக்கிறது. அந்த பயமில்லாமல், மெய்யான ஞானமென்பதில்லை என்று ஆண்டவர் சொல்லுகிறார். கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்.

இப்போது நாம் பிரசங்கியின் புத்தகத்தைத் திருப்புவோம். மனித வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தையும் நிறைவையும் கண்டுபிடிப்பதற்கான எல்லாவித சாத்தியக்கூறுகளை ஆராய்ந்த ஒரு மனிதனின் (சாலொமோன்) வார்த்தைகளை இதில் நாம் பார்க்கலாம். இவர் குறிப்பிட்டுள்ள சில காரியங்களை நீங்கள் ஆழமாக சிந்தித்துப் பார்த்தால், அவைகள் உங்களை ஈர்க்கிறவையாக, அதிகமாக ஊக்கப்படுத்துகிறவையாக இருக்கும். ஆரம்பத்தில் அவருக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது என்பதையும் நாம் அதில் பார்க்கலாம். ஆனால் அவர் வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தபோது, ஒவ்வொரு வழிமுறையின் இறுதியிலும், அவர் கண்டது ஒன்றில்லை, மாயையும் வருத்தமுமாகத்தான் இருந்தது. கடைசி அதிகாரத்தின் கடைசி வசனத்தில் அவர் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறவரை இது தொடர்ந்தது, “காரியத்தின் கடைத்தொகையைக் கேட்போமாக, தேவனுக்குப் பயந்து, அவர்

கற்பனைகளைக் கைக்கொள்; எல்லா மனுஷர்மேலும் விழுந்த கடமை இதுவே. ஒவ்வொரு கிரியையையும், அந்தரங்கமான ஒவ்வொரு காரியத்தையும், நன்மையானாலும் தீமையானாலும், தேவன் நியாயத்திலே கொண்டு வருவார்” (பிரசங்கி 12:13-14).

இந்த இறுதி வாக்கியம், உலகளவில் இயற்கையாக தேவபயமில்லாத பாவி்களுக்கான கடவுளுடைய கிருபையின் செயலைப்பற்றி சொல்லாவிட்டாலும் (ரோமர் 3:18), தேவ சாயலில் உருவாக்கப்பட்ட மனிதர்களுடைய மையக் கடமையாக தேவபயம் இருக்கிறது என்பதை நமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

தீர்க்கதரிசன நூல்களில் தேவபயம்

ஏசாயா 11:1-2ல், ஈசாயின் அடிமரத்திலிருந்து மேசியா வருவார் என்கிற அற்புதமான தீர்க்கதரிசனம் காணப்படுகிறது.

“ஈசாயென்னும் அடிமரத்திலிருந்து ஒரு துளிர் தோன்றி, அவன் வேர்களிலிருந்து ஒரு கிளை எழும்பிச் செழிக்கும். ஞானத்தையும் உணர்வையும் அருளும் ஆவியும், ஆலோசனையையும் பெலனையும் அருளும் ஆவியும், அறிவையும் கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயத்தையும் அருளும் ஆவியுமாகிய கர்த்தருடைய ஆவியானவர் அவர்மேல் தங்கியிருப்பார்.”

இந்த வசனங்கள், ஆவியானவர் மேசியாவின் மேல் வருவார் என்று வெளிப்படையாக அறிவிக்கின்றன. யோர்தான் கரையில் அவர் ஞானஸ்நானம் பெற்றபோது ஆவியானவர் வெளிப்படையாக அவர்மேல் வந்தும் இருக்கிறார். ஏசாயா சொல்லுகிறார், ஆவியானவர் அவர்மீது, “மரித்தோரை எழுப்பும், செவிடர்களைக் குணமாக்கும், ஊமையர்களைப் பேச வைக்கும் வல்லமைமிக்க ஆவியானவராக மட்டுமல்ல”, “கர்த்தருக்குப் பயப்படும் பயத்தை அருளும் ஆவியாகவும்” அவர்மேல் தங்கியிருப்பார். இதுதான் ஆவியானவருடைய ஊழியத்தின் ஓர் அம்சம். 3வது வசனத்தில் இது விரிவாக சொல்லப்பட்டுள்ளது, “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதல் அவருக்கு

உகந்த வாசனையாயிருக்கும்”. மேசியாவின் தனிச்சிறப்பான குணாதிசயமே கர்த்தருக்குப் பயப்படும் பயத்தில் அவர் வாழ்ந்து, நகர்ந்து, திளைத்திருப்பார் என்று தீர்க்கதரிசி இங்கே முன்னுரைத்திருக்கிறார்.

தேவபயம் என்பது கடவுளுடைய தயவோடு சம்பந்தப்பட்டதல்ல என்ற எண்ணத்தை நம்முடைய எண்ணத்திலிருந்து முற்றிலுமாக எடுத்துவிடவேண்டும். நம்முடைய கர்த்தரை ஆவியினால், அதாவது, தேவபயத்தின் ஆவியினால் பெலப்படுத்தியபோதுதான், பிதாவாகிய தேவன், இயேசு தம்முடைய நேச குமாரனாக இருக்கிறார் என்ற மகிழ்ச்சியின் சத்தத்தைக் கேட்கப்பண்ணினார்.

எரேமியா 32ல், புதிய உடன்படிக்கையைப் பற்றி எரேமியா விளக்குகிறார். அதாவது நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பாடுகள் மற்றும் மரணத்தின் விளைவுகளினால் ஏற்படுத்தப்படும் உடன்படிக்கை என்று வேதத்தின் ஏனைய பகுதிகள் இதைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றன. இந்த உடன்படிக்கை, எபிரெயர் 8 மற்றும் 10வது அதிகாரங்களில் விளக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளபடி கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் முத்திரையிடப்பட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புதிய உடன்படிக்கை என்னவிதமான ஆசீர்வாதங்களை மனிதர்களுக்குக் கொண்டுவரப் போகிறது என்று ஆண்டவர் சொல்லுவதைக் கவனியுங்கள், “அவர்கள் என் ஜனமாயிருப்பார்கள், நான் அவர்கள் தேவனாயிருப்பேன். அவர்கள் தங்களுக்கும், தங்கள் பின்னடியாருக்கும், தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் நன்மையுண்டாகும்படி சகல நாட்களிலும் எனக்குப் பயப்படும்படிக்கு, நான் அவர்களுக்கு ஒரே இருதயத்தையும் ஒரே வழியையும் கட்டளையிட்டு, அவர்களுக்கு நன்மைசெய்யும்படி, நான் அவர்களை விட்டுப் பின்வாங்குவதில்லையென்கிற நித்திய உடன்படிக்கையை அவர்களோடே பண்ணி, அவர்கள் என்னைவிட்டு அகன்று போகாதபடிக்கு, எனக்குப் பயப்படும் பயத்தை அவர்கள் இருதயத்திலே வைத்து” என்று இந்த வசனங்கள் விளக்குவதைக் காண்கிறோம். (எரேமியா 32:38-40).

கர்த்தர் சொல்லுகிறார், “இந்தப் புதிய உடன்படிக்கையில் இவ்வளவு வல்லமையாக நான் செயல்படுவதன் முக்கிய நோக்கம் என்னவென்றால், அவர்கள் என்னைவிட்டு விலகிப்

போகாதபடிக்கு நான் அவர்கள் இருதயத்தில் எனக்கு பயப்படும் பயத்தை வைப்பேன்” என்பதுதான். இந்தப் பகுதியின்படி, இந்த புதிய உடன்படிக்கையினுடைய பயனாளிகளின் இருதயத்தில் கர்த்தருக்குப் பயப்படும் பயம் வைக்கப்படப் போகிறது. அது அவர்கள் விசுவாசத்தில் விடாமுயற்சியுடன் தொடரவும், அவர்களுடைய இரட்சிப்பின் தேவனிடத்தில் அன்போடும் கீழ்ப்படிதலோடும் இணைந்திருக்கும்படியாக செய்வதற்கான மையக் காரணமாக இருக்கப் போகிறது.

நீங்கள் புதிய உடன்படிக்கையின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள் என்பதை விசுவாசிக்கிறீர்களா? அந்த உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தை வெளிப்பற்ற அடையாளமாகக் காட்டும் கர்த்தருடைய பந்தியில் தொடர்ச்சியாக கலந்துகொள்ளுகிறீர்களா? ஆண்டவர் சொல்லுகிறார், “அந்த உடன்படிக்கையின் பலாபலன்களில் உள்ளான, மனரீதியான பங்குள்ளவர்களாக நீங்கள் இருந்தால் மெய்யான தேவபயத்தில் நீங்கள் வாழுவீர்கள். அந்த பயத்திற்கு நீங்கள் அந்நியர்களாக இருந்தால், அந்த புதிய உடன்படிக்கையின் பலாபலன்களுக்கும் நீங்கள் அந்நியர்களாகத்தான் இருப்பீர்கள். நீங்கள் தொடர்ந்து உங்கள் பாவங்களில் இருப்பீர்கள். தொடர்ந்து நீங்கள் இறையாண்மையுள்ள தேவனுடைய கோபத்தின் கீழ்தான் இருப்பீர்கள். ஆவியானவரின் வல்லமையினால் புதிய உடன்படிக்கையின் பலன்கள் ஒவ்வொரு முறையும் உங்களுக்கு அளிக்கப்படுகிறபோதும், கர்த்தர் சொல்லுகிறார், அவர் தமக்கு பயப்படும் பயத்தை அவர்கள் இருதயத்தில் ஏற்படுத்துகிறார் என்று. தேவபயமே புதிய உடன்படிக்கையின் மையமாக, அதன் கருப்பொருளாக இருக்கிறது.

கடவுளுடைய முந்தைய உடன்படிக்கைகளின் கீழ், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பாவியும் பரிசுத்த ஆவியினால் மறுபடியும் பிறப்பிக்கப்பட்டும், அவர் வந்து தங்கியிருந்தும், நீதிமானாக்கும் நீதியைப் பெற்றும், அவனுடைய இருதயத்தில் கர்த்தருக்குப் பயப்படுதல் நடப்பட்டும் இருக்கிற ஆசீர்வாதத்தை அனுபவித்திருக்கிறான் என்பது உண்மைதான். இது பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகளின் தேவபக்தியுள்ள வாழ்க்கை முறையை விளக்குகிறதாக இருக்கிறது. மேலும், குற்றவுணர்வோடு சீர்குலைந்த நிலையில் இருக்கிற பாவிகளுக்கு, மீட்பின் வரலாற்றின்

எந்தவொரு காலத்திலும், பாவிகளுக்கான ஒரே மத்தியஸ்தராகிய கிறிஸ்துவினுடைய செயலின் மூலமாகத்தான் இரட்சிக்கும் சகல பலன்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று வேதத்தின் ஓட்டுமொத்த போதனையிலிருந்து அறிந்துகொள்ளுகிறோம். ஆயினும், புதிய உடன்படிக்கையில் தான், இந்த ஆசீர்வாதங்கள் வெளிப்படையாக உத்தரவாதத்துடன் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. எப்படியெனில், நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள இரட்சிப்பிற்குள்ளாக யாரெல்லாம் மனநிற்கும்புதலோடும், விசுவாசத்தோடும் கொண்டுவரப்படுகிறார்களோ அவர்கள் இந்த ஆசீர்வாதங்களை நிச்சயம் பெறுவார்கள் என்ற உறுதியை இது தருகிறது (எரேமியா 32:40).

இதுவரை நாம் பார்த்துள்ள குறிப்புகளின் அடிப்படையிலும், பழைய ஏற்பாட்டின் ஏனைய பகுதிகளின் அடிப்படையிலும், தேவபயமே பழைய ஏற்பாட்டின் போதனைகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் மையப் போதனையாக இருக்கிறது என்ற முடிவுக்கு நாம் வருகிறோம். இது ஒருவருடைய விருப்பத்தின் அடிப்படையிலான நல்லொழுக்கம் சம்மந்தமானதல்ல, கடவுளுடைய இரட்சிக்கும் செயலின் அடிப்படை அம்சமாகவும் மையமாகவும் இருக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டில் தேவபயம்

சிலர் இதற்கு எதிராகப் பின்வருமாறு வாதம் செய்வார்கள், “உண்மைதான், நீங்கள் குறிப்பிட்ட பகுதிகளெல்லாம், இருட்டும் நிழலாட்டமுமான பழைய ஏற்பாட்டின் பகுதிகளாக இருக்கின்றன. இப்போது, நமக்கு புதிய ஏற்பாட்டில் இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய அன்பும் இரக்கமும் முழுமையாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. முன்னடையாளங்களாக கொடுக்கப்பட்ட காளை, வெள்ளாட்டு கடாவின் இரத்தத்தினால் உண்டான சடங்குகள் கிறிஸ்துவுக்குள் எப்படி முழுமை பெற்றுவிட்டதோ அப்படியே முன்னறிவிக்கப்பட்ட இருண்ட தேவபயமென்ற தத்துவமும் கர்த்தருக்குள்ளான சந்தோஷத்தின் பிரகாசத்தினால் இல்லாமலாகிவிட்டது” என்று இவர்கள் வாதம் செய்வார்கள். இவர்கள் சொல்லுவது உண்மையா? புதிய

ஏற்பாடு இத்தகைய எண்ணத்திற்கு துணைபோகிறதா என்று இனி ஆராய்வோம்.

சுவிசேஷ நூல்களில் தேவபயம்

புதிய ஏற்பாட்டைப் புரட்டுகிறபோது நாம் எதைப் பார்க்கிறோம்? கர்த்தராகிய இயேசு மரியாளின் வயிற்றில் கருத்தரிக்கப்பட்ட சில நாட்களுக்குப் பிறகு, மரியாள் தன் உறவுக்காரப் பெண்ணாகிய எலிசபெத்தைப் பார்க்கப் போகிறாள். மரியாள் அவள் வீட்டுக்குச் சென்றவுடன், ஆவியினால் நிறைந்து, தீர்க்கதரிசன வாழ்த்துரையைச் சொல்லுகிறாள். ஆவியினால் அறிவிக்கப்பட்ட அந்த வாழ்த்துரையில், பல நூற்றாண்டுகளாக, தேவன் தம்முடைய மக்களோடு அணுகும் விதத்தின் தத்துவத்தைத் தான் கண்டதாக எடுத்துரைக்கிறாள். அந்த தேவனைத்தான் இப்போது தன் கருவறையில் சுமந்து கொண்டிருப்பதாக சொல்லுகிறாள். தேவன் எப்போதும் தம் மக்களோடு எதைச் செய்து வந்திருந்தாரோ அதையேதான் இப்போதும் செய்கிறதாக மரியாள் கண்டாள். அதைத்தான் தம்முடைய குமாரனுடைய வருகையின் மூலமாகவும் அவர் தொடரப்போகிறார். மரியாள் சொல்லிய வாக்கியத்தை கவனியுங்கள், “வல்லமையுடையவர் மகிமையானவைகளை எனக்குச் செய்தார்; அவருடைய நாமம் பரிசுத்தமுள்ளது. அவருடைய இரக்கம் அவருக்குப் பயந்திருக்கிறவர்களுக்குத் தலைமுறை தலைமுறைக்குமுள்ளது” (லூக்கா 1:49-50). கடவுள் தமக்கு பயப்படுகிறவர்களுக்கு இரக்கங் காட்டுவதே அவருடைய தொடர்ச்சியான வழிமுறையாக இருக்கிறது.

இந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் கடவுள் தன்மீது இரக்கங் காட்டுவதை மரியாள் கண்டாள். இந்தத் தத்துவத்தையே, மேசியா வந்து தம்முடைய ஊழியத்தைச் செய்கிறபோதும் தொடருவார். அதன்படி, சுவிசேஷப் புத்தகத்தின் முதலாவது அதிகாரத்திலேயே கடவுள் இதைத் தெள்ளத்தெளிவாகக் காட்டுகிறார். அதாவது, தம்முடைய மக்கள் எப்போதும் தமக்கு பயப்படுகிறவர்களாக, தமக்கு பயப்படும் பயத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பவர்களாக இருப்பார்கள் என்கிறார்.